

[Jens Peter Jensen.]

tive indsats i virksomheden. Der er her en imødekommenhed over for mindre virksomheder, som disse hidtil har spejdet forgæves efter.

Jeg lægger også stor vægt på, at handelsministeren har bekræftet, at monopoltilsynet efter hans opfattelse ved bedømmelsen af de momenter, der indgår i virksomheders prisfastsættelse, bør lade det almindelige renteniveau i samfundet indgå i denne, idet der må tages hensyn til behovet for at fremskaffe risikovillig kapital til erhvervslivet.

Ved første behandling gjorde jeg opmærksom på, at især Industrirådet ofte har besværet sig over monopoltilsynets praksis. Nu imødekommes denne kritik. Jeg forventer ikke, at Industrirådet skal erklære sig tilfreds med lovgivningen, men noget af den surhed, der kom frem i en enkelt skrivelse, der måske var lidt spontant inspireret, synes jeg godt man kan lægge til side.

Jeg tillægger det også en egenværdi, at den højtærede handelsminister i betænkningen tilsiger regeringens opmærksomhed over for det forhold, at det offentlige for visse personalekategorier kan blive lønførende, og at regeringen i sin lønpolitik over for de offentligt ansatte vil have dette for øje.

Ja, så synes jeg, at vi så langt hen på aftenen, hvor der har lydt så mange knubbede ord, også skal have plads til en lille venlighed, og jeg vil da bede den supplerende socialdemokratiske ordfører tage en hilsen med til den tidligere handelsminister. For jeg vil sige, at vi har i udvalgsarbejdet ikke alene haft imødekommenhed og glæde af den nuværende handelsminister, men vi har også haft megen nytte af hans forgænger i embedet, og noget kunne måske have set anderledes ud, hvis også hr. Erling Jensens forgænger havde været medlem af udvalget.

Formanden:

Jeg ved ikke, om der er håb om, at det hjælper, når jeg nu igen beder medlemmer i sidegangen tale mere sagte indbyrdes. Det er ret håbløst for os andre her at høre, hvad der foregår i salen, med den evindelige uro i sidegangen.

Dagmar Andreasen (RV):

Det vanskelige ved dette lovforslag er, at afgørelsen af, hvornår priser er rimelige eller

urimelige, overlades til monopoltilsynets skøn, og det er ikke muligt i loven at afstikke retningslinjer, som vi kan føle os trygge ved. Det problem har vi naturligvis, hver gang vi skal vedtage en bemyndigelseslov, men beføjelserne i denne lov forekommer meget vidtgående. Kun fremtiden kan vise, om angsten er ubegrundet.

Vi har i det radikale venstre fundet, at det er rimeligt at få fastslået i loven, at virksomheder og handlende skal have lov hjemmel til at tjene ind til den nødvendige finansiering af stigende råvarepriser i de tilfælde, hvor et normalt varelager ellers ikke kan opretholdes. Det er et beskedent krav, og vi håber meget at få ændringsforslaget herom igennem. De konservative, fremskridtspartiet og centrum-demokraterne er medforslagsstillere.

De konservative og fremskridtspartiet foreslår at, § 8 går ud. Det kan vi til gengæld ikke støtte. Denne paragraf omhandler bl. a. takster og honorarer, og det er måske det område, hvor der er allermost grund til indgriben, når det kommer til stykket.

Ændringsforslag nr. 2 fra de konservative om, at loven også skal omfatte priser, takster og honorarer for statslige og kommunale ydelser, vil det radikale venstre støtte. Vi har haft megen utilfredshed med, at disse instanser har sat priserne i vejret, uden at der egentlig har været omkostningsmæssig begrundelse for det, og det synes vi bør stoppes. I bemærkningerne til § 7 står, at ikke alle lønomkostninger nødvendigvis skal godtages som omkostninger, der må indregnes i priserne, det afhænger af, om de må anses for at være nødvendige. Meningen er jo nok, at arbejdere og arbejdsgivere ikke skal kunne enes om lønstigninger, der bare overvælttes på priserne. Det er rimeligt nok, men på den anden side er det urimeligt, når arbejderne andres i at hæve deres indkomstniveau i forhold til andre grupper i samfundet, uanset hvad de i øvrigt yder.

Det er muligt, at vi skal begynde et andet sted end i denne lov, når vi skal have ændret det forhold. De aftaler, der indebærer, at offentligt ansatte og pensionister automatisk får den samme procentuelle stigning som arbejderne, låser i realiteten arbejderne fast i forhold til andre grupper, og forholdet bliver jo særlig grelt, fordi arbejderne hele tiden må forbedre produktiviteten medens